

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé.”

XXII. (LXXII.) 12. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁRCIUS 19.

BEVONULÁSKOR

Az útszélen állok és várok,
Szívem kapuját sarkig kitárom,
Virág helyett búneim teszem eléd,
És reszkető két kezem esdőn

tefeléd
Nyújtom, mint belpoklos, nagy
fájó szóval

S lelkemből feltör könyörgő sóhaj:
Vonulj be, Uram, még ma hozzám,
És szólj nálam is, mint egykor

Zákeusnál:
„Ma lett üdvössége e háznak!”
(1967)

Mátis Béla

TALÁN NEHÉZ

Talán nehéz a lét magánya,
Ha téged senki meg nem ért,
Sivár közöny-börtönbe zárva
Hévvél égni — mindenkiért,

Talán nehéz áldozat árán
— Amivel önös érdeked
Ellenkezik —, a szív oltárán
Feldőznod zord Én-edet.

Talán nehéz szeretni akkor,
Amikor ez a szeretet
Ínségre hajló alkonyatkor
Felezeni kéri kenyered.

Talán nehéz nagy szeretettel
Segíteni ellenségeden,
Ha ön-dacától mart sebekkel
Találd őt az útfelen.

Talán nehéz szeretve járni
Leselgő ordások között,
És szelíden nem visszavágni,
Ki arcodba mocskot lökött.

Talán nehéz... De lásd: A Mester
Jóságos arca néz reád;
Mily megbocsátó szeretettel
Hordja a töviskoronát...

És... engem is nehéz szeretni;
Sok bűnöm rúttá tesz nagyon,
De vérét ontó szeretettel
Ölel keblére Jézusom.
(1964)

Bácsi Sándor

LÉGY HŰ

Kinek e földi lét
megtörte szent szívét,
a Golgotáig hű maradt,
s bűnné lett bűnödért.

Te nem vívsz oly csatát,
nem gyilkol annyi vád,
amennyi Őt gyötörte rég,
szíved mégsem szilárd.

De arra buzdít Ő,
a drága segítő:
légy oly szelíd, alázatos,
s halálig hű, mint Ő!

Neked nem oly nehéz,
hiszen járt útra lépsz:
példát hagyott, s mindig vezet
egy áldó égi Kéz.

Tartsd meg híven szavát,
s örök jutalmat ád,
minőt nem látott még a szem,
oly ékes koronát!
(1966)

Balog Miklós

„Íme jön néked a te királyod”

„Íme, jön néked a te királyod.” Így vigasztalta Zakariás prófétán keresztül Izrael népét az Úr akkor, midőn az a fogság keserű kenyerét ette s a szabadulás reményében csalódott.

E prófécia idején — a múlt emlékei között — Izrael talált fénypontot, de a jelen és jövő sötétbe, bizonytalanságba merült. Már csaknem lemondott a jobb jövőről, de Isten ígérete hajnalt jelzett, még pedig fényes hajnalt, mert Izrael királyt kap, olyan királyt, aki szabadulást hoz.

Az ígért király leírása ez: „Íme, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő...”

E leírás szerint a jövőendő király külső ismertetőjelei egyáltalán nem hasonlítanak a királyi külsőhöz, de lelkülete és életének eredménye királyibb minden, a történelemben feljegyzett király lelkületénél és munkájánál.

Ha a történelem lapjait forgatva keressük a Királyt, kire e leírás illik, e kijelentéstől számítva több mint ötszáz esztendő eseményeit kell átlapoznunk, míg megtaláljuk. A Királyt akkor sem fejedelmi palotában, hanem a nép között látjuk; nem parancsot osztogatva, hanem mindenkit szolgálva találjuk meg; midőn pedig elvégezte tanítói és igaz példát mutató feladatát, mint békekövet s az ígért Király vonul be számárháton, felszabadulást hozni Izraelnek.

A Király nem jön már, — a Király megjött. De ezúttal is beteljesedett: „Az övéi közé jöve és az övéi nem fogadták be őt.” Izrael csak földi jókat hozó királyt várt. A földi javakat hozó király előtt állandóan ki volt tárva karja, nyitva volt keze, de a szívek és lelkek Királyát zárt ajtóval fogadták és azt kiáltották róla: „Nincs királyunk!”

Izrael megtagadta az ígért Királyát. Elárulta, halálra kárhoztatta. Beteljesedett, amit ugyancsak az idézett próféta ír róla „...kit átszegeztek.”

Izrael nem fogadta el a Királyt s elveszítette örömét örökre. Nem hangzik már feléje a próféta szava: „Örülj nagyon, Sion leánya, örvendezz Jeruzsálem leánya.” Nem. A múltból csak a „sirató fal” maradt meg.

„Az én házam imádság háza”

Máté 21—13.

Az Istennel való társalgás helyét Jákób kövel jelölte meg, és először ő nevezte az ilyen helyet Isten házának, valamint az ég kapujának (IMóz 28:17). Innen nőtt ki az „Isten háza” és az „imádság háza” fogalom, mert az imádságot Istennel való társalgásnak is szoktuk nevezni. Az imaház elnevezés is ide vezethető vissza.

Virágvasárnap maga Jézus is megerősíti az eredeti — és a későbbiekben is érvényben levő — meghatározást, mikor kellő hangsúllyal kijelenti, meg van írva: „Az én házam imádság házának mondatik” (És 56:7).

Sajnos azonban, a jeruzsálemi templomot vásárcsarnoknak találta Jézus. Manapság sok templomot szépművészeti múzeumnak, vagy akár hangversenytérnek is mondhatnak. Illik az áhitatkeltő szépséges rend az Isten házához, miként illik oda az ének és a muzsika is, nem szabad azonban, hogy ez elbűvöljön bennünket és háttérbe szorítsa azt, hogy elsősorban imádság háza, a bűnösöknek Istennel való találkozási színe.

De mitől vagy kitől függ az, hogy mi vé lesz az Isten háza? Nemde oda járó embereket ítélt meg Jézus, mikor a templomot latrok barlangjává és kufárok bűntanyájává változtatták? Kissé eltűnődöm az embereken, és azon gondolkodom, hogy vajon milyen lehetett az ő saját otthonuk? Ugyanis nem nehéz a két hajlék szelleme vagy a két hajlék lakói között az összefüggést megtalálni. Legtöbbször magunkban vesszük a bete-

„Íme, jön néked a te királyod.” Ez az örömmüzenet először csak Izraelnek szólt, azután az egész emberiségnek. Legyen hála a jó Istennek, a nagy Király eljött! Eljött Jézus Krisztus, a bűnösök Megváltója, az egész emberiség egyetlen reménye. Eljött és bekopog minden ajtón, minden szívhez. Kínál szabadulást a lelki sötétség, rabság és bánat bilincseiből. S legyen hála a jó Istennek, millió és millió szív nyílt már meg a Király előtt. És ahova Ő betért, ott a didergős tél után kellemes tavasz virradt. Megindult az élet, melyben virulás, kellem, szépség és jószág fejlődik s mindezek eredményeként: öröm.

A Király eljött s közöttünk jár. Nem nagy zajjal, sem fényes pompával; nem is látja Őt minden szem. Sőt, a legtöbb szem nem látja Őt, de ennek dacára a Király mégis itt jár és uralkodik is. Látjuk, hogy itt jár, mert sok bűntől összekötözött ember szabadult meg bilincseiből; sok gyenge lélek nyer erőt szent

életre; sok kísértéssel küzdő győz; sok imára jön válasz; sok beteg szenved zúgolódás nélkül és sok haldokló indul mosolygó arccal az örök haza felé.

A Király itt jár, s nyomában szeretet-házak s egyéb jótékonsági intézmények létesülnek és jócselekedetek áradata indul meg...

A Király itt jár, s keres nyitott szíveket, ahova életet és boldogságot vigyen. Erre a Királyra van szüksége e szegény, sokféle kintől összetört, nyugtalan és boldogtalan világnak.

A Király eljött, és hírnökei az egész földön biznyságot tesznek arról, hogy hamarosan visszatér. Örülsz neki, vagy félsz tőle?

A Király itt jár, és csendesesen, de biztos kézzel viszi győzelemre szent ügyét.

A Király eljött, itt van. Zengjünk neki hálatelt, hűséget ígérő, embertársaink figyelmét is ráterelő hozsannát!

Baranyay Mihály

emiatt nem ügyeltek annak belső tisztaságára... A nagy kérdés számomra mégsem az, hogy én mennyit teszek az Úr házáért, hanem inkább az, hogy mennyire veszem komolyan azt, amit Ő tett értem, hogy házába és keblére fogad.

Mikor Jézus az imádság helyének megtisztítása érdekében ostort ragadott, a székeket és az asztalokat feldöntötte, a kufárokat kiütötte, valami csere történt, másokat találunk a templomban. Olyan embereket, akik sebeikkel, fájdalmas nyomorúságaikkal jöttek Jézushoz, hogy könyörgéseikre gyógyítsa meg őket. Gyermekek személyében pedig olyanokat láthatunk Jézus körül, akik még nemigen ismerték a sebeket, mégis tudták dicsőíteni a bevonult Királyt. Itt is eszünkbe juthat az Úr tanítása: „Ha olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, nem mehettek be Isten országába.”

A templom belső életét tekintve, összegezésképpen azt lehet mondani, hogy mindaz fontos volt, ami ott napról napra történt. Aldozások a ceremóniális istentiszteletek keretében, a törvény hirdetése, vagy az ünnepnapok megtartása és az ünnepek megrendezése, parancsolva voltak. Csakhogy mindezt a lényeg elvesztésével gyakorolták. Nem gondoltak például az áldozati állatok kifolyó vérenek jelentőségére, sem arra, hogy Isten közelségéhez méltóan viselkedjenek; nem imádták, és nem ismerték fel Jézusban a Megváltót. Ugyanakkor külsőségekbe fulladt istentiszteleteikhez ragaszkodtak. No, dehát valamit fontosnak kell tartani, ha az ember már imádkozni sem tud, különösen, ha nem is akar.

Számodra imádság háza-e az az imaház, ahova jársz?

Tóka Gyula

„Ez az én vérem”

Márk 14:24

A páskabarány elköltéséhez készült Jeruzsálem népe, — az isteni Bárány is felkészült önmaga megáldoztatásához. Jeruzsálem falait az ünnepi örömmök előesti csendje ülte meg — Jézus szívében a fájdalom orgonasípjai viharoztak.

A „vacsoráló felház” fölé a csillagos ég baldachinja borult. A csillagok alatt imbolygó sötét felhőfoslányok mintha Jézus bánatos lelkéből tépett gyászszalagok volnának... Jézus a tizenkettőtől búcsúzott!

Búcsúzott, de csak rövid időre, — a viszontlátásig!

Micsoda búcsúzás ez és micsoda viszontlátás — és micsoda út e két állomás között!...

Már elhangzott Jézus ajkáról a keserű prófécia: „Egy tiközületek engem elárul!” Ez volt az ünnep-esti hangulat édes muzsikájában a legnagyobb diszsonancia. Pedig csak Jézus tudta ekkor — és rajta kívül egyedül az áruló, — hogy ezt a szomorú prófeciát a még szomorúbb valóságtól csak néhány óra választja el.

Még ott vibrált a tanítványok ajkain a kérdés — szinte zokogva a lelkiismeret mély húrjain: — „En vagyok-e?... En vagyok-e?” — máris eljutottak a vacsora második ciklusába.

Jézus vette a kenyeret, hálaadással megtörte és szétosztotta tanítványai között. „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” Miként a kenyér, akként a tanítványok szemének fénye is megtörtött; könnyűk harmata hullott a megtört kenyérdarabra. Igen, ez a Rabbik sorsa; megköveztetni, megverettetni és megtörteteni! Lehetséges, hogy így lesz, habár jobb volna, hogyha másként volna! Ezt gondolták ők.

De Jézus mást gondolt.

Vette a poharat is, hogy igyanak abból mindnyájan. „Ez az én vérem, az új testamentomnak vére, mely sokakért kiontatik!” Mily öntudattal és határtalan szeretettel telt szavak ezek, szinte elbűvölten borulnak le arccal a földre, az isteni önfeláldozás oltára előtt!

Jézus a szeretet erejével tartja kezében a poharat, mely az új frigykötés ábrája. A tanítványok lelken egy eddig ismeretlen érzés zivatarra zúg át; megdöbbenve és gondbarázdás homlokkal

hajolnak közelebb a Mesterhez. Péter keze ökölbe szorul, ellenséget sejtve. János szelíden simul az áldó jobbkezhez. Mindegyik ajka megremeg és elismétli susogva a tragikus szavakat: „Ez az én vérem...”

Vér!... Ah, ez már a halál... Így volna-e? Ez történné-e?... Ily hamar?...

Csak Júdás arcizmai nem rándulnak meg. Konok szívét teljesen az ördög uralja, akinek hatalmában tehetetlenül vergődik.

„Ez az én vérem!”

Jézus szavai visszacsengnek a fülekbe és mint mennyei szózat, elszállanak a csillagos ég alatt a végtelenségbe.

A tanítványok még soha sem látták Jézust ilyen sugárzóan, ilyen fenségesnek és ilyen diadalmasnak.

Júdás félelemmel fordult el az asztaltól és az ördög vacogva bújt meg benne.

A szemelláthatóság határain és törvényein túl pedig, a „vacsorázó felház” és a tanítványok körvonalainak elmosódásán keresztül, az isteni üdvterv végtelen óceánjában, csak két lény állott szemben egymással: Jézus, az Isten Fia és az ördög, a gonosz szellemek fejedelme!

Jézus, az asztaltól felkelve egy látszólag vesztett csatába indult, mégis homlokán ott diszlett a győzők égi koronája. Az ördög kétségbeesetten kapaszkodott Júdásba, mert érezte, hogy Jézus önfeláldozó szeretetén és a tizenegyet hűségén megtörik minden hatalma! Érezte, hogy Jézus vére több a harminc ezüstenél, amit Júdásnak ígért — és hogy míg Júdás a harminc ezüstért csak néhány napra adhatja el Jézust, addig Jézus az ő drága vérén millió és millió lelket vásárol meg az örök életre!

Szájról szájra járt a pohár és a benne maradt cseppek mintha lángoló piros betűkké gyöngyözöttek volna: „Ez az én vérem!”

Millió rabnak szabadulásáért, millió reménytelennek reménységéért, millió bűnösnek bűnbocsánatáért, millió halottnak örök életéért: *Ez az én vérem!*

Áldott, Akinek vére hullott; és boldogok, akikért nem hiába hullott!

(1931)

Somogyi Imre

Adományok nyugtázása

Az 1977. IV. negyedévből (október, november, december) az Országos Központ, a Szeretetházak, a Hajdúböszörményi Szeretetház építkezése, a Teológiai Szeminárium, az aggszegi, a szörványi és az üdülők céljára beküldött gyűlekezeti adományok (egy összegben):

Ács 1500, Albertirsa 9360, Almáskamarás 700, Almásnésmény 300, Almásd 2000, Arló 400, Aszód 1500, Bagaméri körzet 2000, Baja 7900, Bakonszeg 1748, Balaionszemes 7500, Battonya 600, Békés 27 100, Békéscsaba 3650, Bekőce 500, Bér 1000, Berekböszörmény 1250, Berettyóújfalui 2400, Biharkeresztes 1000, Biharugra 1500, Bogviszló 500, Bokor 3000, Boldva 3000, Bonyhád 800, Bőhőnye 600, Bükkzsérc 4000,

Budapest — Angyalútó 9300, Buda 31 000, Budafok 4500, Budakeszi 450, Cinkota 3200, Csepel 3400, József utca 1350, Kispest I. 3630, Kispest II. 2350, Nap utca 3032, Pesterzsébet 12 600, Pestimre 6030, Pestlőrinc 9650, Pestújhely 1400, Rákócscsaba 1600, Rákosszeg 5300, Rákospalota 4030, Rákosszentmihály 7240, Újpest 16 320, Wesselenyi utca 8700,

Cece 500, Cigánd 900, Csenger 2000, Csengőd 3000, Csetény 500, Csömör 4800, Debrecen 16 000, Debrecen-Tegez utca 1000, Decs 5000, Derecske 970, Dévaványa 2400, Dombóvári körzet 1400, Dobrád 1300, Dömsöd 1500, Dunaharaszti 1200, Dunajváros 500, Ecsegfalva 300, Egyek 150, Egyházasszonyok 200, Egyházasközlő 800, Encsencs 500, Erdőliget 7000, Erdőkürt 2000, Ersekcsanak 5000, Fadd 2000, Felsőpetény 1500, Fót 5400,

Gáborján 300, Gálgyuta 5700, Gálgyörök 500, Gelénse 500, Győrköny 500, Győr 2000, Gyula 3550, Hajdúböszörmény 15 651, Hajdúnánás 2600, Hajdúsámson 190, Hajdúszoboszló 2000, Hencida 2300, Hercegszántó 5000, Hosszúpályi 3000,

Ilk 900, Jánoshalma 10 000, Kaba 500, Kaposvár 2880, Karcag 2400, Kartal 2000, Kazincbarcika 5000, Kecskemét 3000, Kelebia 4200, Kétegyháza 3000, Kistar 2000, Kiskőrös 38 641, Kiskunhalas 4000, Kisléta 540, Kiszárda 1500, Komádi 2000, Komárom 1000, Komló körzet 4800, Kondoros 1200, Konyár 1500, Kosd 1500, Kölked 1500, Körmöndpuszta 4000, Körösszegapáti 1200, Kunmadaras 400, Kutasó 2400,

Ladánybene 500, Lucfalva 2000, Madocsa 3000, Magyarcsanak 4000, Magyarhomorog 1500, Majosháza 1140, Mátészalka 4160, Mátrászfölös 1000, Medgyesegyháza 1000, Méhkerék 1500, Mezőkovácsháza 500, Miske 4840, Miskolci körzet 27 170, Monor 1950,

Nagybaracska 900, Nagydobos 300, Nagydorog 600, Nagykőrös 1000, Nagyrábé 400, Nagyszokoly 2500, Nagyvarsány 6000, Nógrádmezőgyer 2500, Noszvaj 1000, Nyírácsád 1000, Nyírbátor 6000, Nyíregyháza 1900, Nyírmártonfalva 500, Nyírmeggyes 2500,

Ócsa 4680, Okány 720, Ózd 1500, Órbottyán 5000, Paks 2900, Panyola 600, Pécel 14 900, Pécs 24 000, Pécs-Vasas 2250, Pilis 2000, Pityvaros 1000, Pócsmegyer 1480, Polgár 2000, Püspökstilág 300,

Recsk 2500, Sajószentpéteri körzet 6700, Sáránd 1000, Sarkad 1800, Soltvadkert 9146, Somogyegyháza 1000, Sülysáp 1000, Szada 4600, Szamosszeg 3000, Szank, 4500, Szarvas 1000, Szegedi körzet 7810, Székesfehérvár 5300, Szentmárton-

Hozsánna!

Az Ószövetségben a 118. zsoltár 25. versében találjuk ezt a furcsa — szinte minden nyelvbe átmentett szót: hozsánna. Fordításaként a Károli szövegben ezt olvassuk: „(Oh, Uram,) segíts most!” Az új protestáns fordításban: „(Ó, URam,) segíts meg!” A régi Káldi szöveg szerint: „(Oh, Uram!) szabadíts meg engem!” (A magyarázó szöveg itt is megjegyzi: „a héber szerint: Segíts! azaz Hosianna!”) Az új katolikus fordításban ez áll: „(Uram,) küldj szabadítást!”

A hozsánna és a régebben használatos hozsianna alakok közötti különbség azzal magyarázható, hogy a hozsánna az arám HOSÁ-NÁ, a hozsianna pedig a héber HOSIÁNNA magyarítása. (Az említett zsoltárban természetesen a HOSIÁNNA alak szerepel.) A görög Ószövetség (LXX) lefordítja a HOSIÁNNA-t, mégpedig a „szabadítás” érteleme gondolva (lásd korábban a katolikus fordításokat is). Itt a Hosiánná megfelelője a SZÓSZON DE — őriz meg most, szabadíts meg most! A görög átirás egyébként a HOSZANNA alakot rögzítette. Ezzel találkozunk a virágvasárnap történet közlésének minden változatában.

A magyarban a hozsánna (vagy hozsanna) alak győzedelmeskedett. Minket természetesen az érdekel jobban, hogy mit jelent a szó? Eredetileg ezt: Segíts meg!, Légy segítségül most! Ilyen értelemben a Jézust köszöntő hozsannázók imája Istenhez: Segítség, meg a Dávid fiát, segítség hatalomra (Messiásként) a Dávid fiát!

Viszontlátásra az arany városban

Tölgyes Izsák testvér váratlan elköltözése után nem sokkal az Úr hazaszo-lította a magára maradt hitvestársát, Tölgyesné, Schleinitz Mária testvért is. Évek hosszú sora óta felkészülten várta, de férje halála után már sóvárogta az elköltözést. Elmúlásra érett élete aratásra készen állott... A próbaterhes években az Igéből merített vigasztalást, amely szerint: „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek...” Szeretetei szerint még a szűk családi körben sem hagyta el zokszó az ajkát. Ez hívó emberek között is ritka lelki erőről tesz tanúságot.

Tölgyesné testvérünk 1910. április 28-án született Dabon, ahonnan 1923-ban került a fővárosba édesanyjával és húgával. Tizennégy éves korában tért meg Csupják Attila igehirdetésére. Csörgő Bálint merítette be a Kispest I. gyülekezetben 1924. április 18-án. Az 1924-ben alakult Budai Gyülekezetbe 1925. szeptemberében kerültek s így az alapító tagok közé számítottak. Nemcsak kedves-ségével, de tisztán csengő hangjával is kitűnt. Ha netán nem volt kéznél harmónista, Beharka testvér körülnézett, hogy „Mariska a helyén van-e?”, s csak vele indította meg a gyülekezet éneklését. Félárva volt, de mégsem tartozott az árvaház növendékei közé; ám élete

A virágvasárnapi tömeg azonban nem erre gondolt. Látszik ez abból, hogy nemcsak azt kiáltják: „Hozsánna a Dávid fiának!”, hanem azt is: „Hozsánna a magasságban!” — s az eredeti jelentőségű hozsánna ilyen összefüggésben értelmetlen. Mit akarnak akkor mondani? Azt, hogy „Dicsőség a Dávid fiának!”, azt, hogy „Éljen a király!” Jézus idejében ugyanis a hozsánna már egyszerűen csak eljenző indulatszó (Vivat! Udv! Dicsőség!). Így köszöntik az ünnepre érkezőket a már megérkezettek. Nemcsak Jézust, másokat is. Akkor mi a különös, a Főtanács szempontjából forradalmi, lázító ebben a hozsánna? Nem a hozsánna, hisz annak eredeti jelentését aligha érzékeli már, hanem a Dávid fia elnevezés.

A Dávid fia trónörökös, a Dávid fia lehet a Messiás — s annak ellenére, hogy a hozsánna már nem azt jelenti, hogy „segítség uralomra” — a Főtanács mégis így érti, hisz nem az ünnepre érkező tömeg köszöntésére szolgál most, hanem a Dávid fiát — a nép meggyőződése szerint: a Messiás-királyt — köszöntő liturgikus formulává válik. Ilyen dicsőség-kívánság jelentéssel szerepel a Didache 10:6-ban is.

Jézus ettől kezdve a nép szívében nem vándortanító, nem mester, nem próféta, hanem király, Messiás. Úr, aki megtestesítje Atyjának házát. Rendelkezik, parancsol.

Fölsírmerted-e már, hogy ő Király? Elfogadtad-e a te Uradnak? Tudod-e igaz szívből dicsőíteni azért a szabadításért, amit neked is hozott?

Ifj. Almási Mihály

mégis összefonódott az intézet örömeivel, bánatával. Hón szeretett férjével 1937-ben kötöttek házasságot. Frigyükből egy gyermek származott, akiért sokat tettek s halálukig imádkoztak...

Amikor 1946-ban elvállalták a kiskőrösi Szeretetház vezetését, Tölgyesné testvér páratlan alkalmazkodó készséggel „aklimatizálódott” az új környezet-hez. Nem vonakodott ellátni a legnehezebb szolgálatokat sem. Számtalan éjjelen virrasztott egy-egy haláltusáját vívó elaggott beteg ágya mellett. Segítség híján sokszor egymaga emelte a magatehetetleneket. Ebbe a testet-leket egyaránt próbára tevő szolgálatba rokkant bele, maga is egyre jobban rászorulva főként férje odaadó segítségére.

Amikor néhány hete kórházba kellett szállítani, már érezte, hogy hamarosan eljön a régen várt pillanat. Az elköltözése előtti napon, vasárnap reggel énekelni kezdett. Betegátsai azt vélvén, hogy öntudatlanul énekel, próbára téve kérték, énekelje el mégegyszer a soha nem hallott szép éneket. S testvérnőnk bár gyöngé, de tisztán hangon énekelte el a régen tanult éneket: „Mennyi örök honban / Van egy arany város. / Az éj nem uralg' ottan / Örök fény világol. / Ott nem látunk könnyeket, / Csak örövendő szíveket. / Tér, idő nem lesz ottan / Az örök városban.” Mégegyszer biznyságtévesre nyílt az ajak, majd másnap, február 13-án sokakért dobogó szíve megszűnt a szeretet ritmusát verni.

A megfáradt testet február 22-én helyezték férje porsótára fölé a Farkasréti temetőben. A gyászistentisztelet során Mészáros Kálmán rákoscsabai lelkipásztor hirdette az ígét, amely az elköltözött hitvallása is volt: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1:21). A sírnál ígét olvasott dr. Szakács Imre budai lelkipásztor, míg testvérnőnk áldozatos életéért hálát mondtak az Úrnak László Sándor és Háló Gyula lelkipásztorok.

Mária testvér, viszontlátásra az arany városban!

Bányai Jenő

Kitüntetés

Szigeti Jenő adventista lelkes, a Szabadegyházak Tanácsa Lelkészképző Intézetének dékánja, a Békebizottságban végzett eredményes munkájáért Elismerő Oklevelet kapott.

A kitüntetést 1977. december 4-én, ünnepélyes keretek között a Hazafias Népfőnt budapesti bizottságának, Nép-köz-társaság úti székházában adta át dr. Garai Józsefné, a Béketanács budapesti titkára.

A bensőséges hangú ünnepségen részt vett Fűzfa Imre, a Budapest Fővárosi